

ЗАВРШНА РЕЧ ОПТУЖЕНОГ ПАВЛОВИЋ БОШКА

Претседник: Оптужени Павловићу, устаните и приђите Суду.
(оптужени Павловић Бошко прилази Суду).

Усвајате ли реч и одбрану свога браниоца?

Оптужени Бошко Павловић: Усвајам реч и одбрану мога браниоца, само желим да је у нечему допуним.

Претседник: Изволите.

Оптужени Павловић: Моја је жеља, у првом реду, да у кратким цртама прикажем себе лично овоме суду, у другом реду да дам објашњење, како сам се нашао и обрео данас на оптуженичкој клупи под најтежом оптужбом издајнице и ратног злочинца, треће, што желим да расветлим укратко моје службовање и четврто да објасним нешто о ономе што је за мене најтеже и најфаталније, а то је случај у Крагујевцу. Ја ћу се трудити да будем врло кратак. Ја сам одмах у почетку признао своју кривицу. Ја сам крив. Не осећам се ја кривим за то, што сам учинио зло него што сам био у злу. Ја злочин нећу да браним. Ја хоћу да браним човека, који се нашао у злу.

Ја се слажем са тужбом да пред Судом има да се процени само степен моје кривице и да ми се према тој кривици одмери казна. Ја знам да може да постоји објективно један злочин а да субјективно, водећи рачуна о мотивима, који су човека руководили да изврши злочин, ипак не буде злочин. Суд кад суди човеку а не само делу, суди по мотиву. Ја хоћу о мотиву да говорим. Ја сам деп/с сиромашних родитеља и од своје дванаес/ше године ја сам се борио само за свој живо/ш и хлеб. Моје знање-неи/шо мало школске спреме - које сам с/шекао било је мојим Шрудом. Ја сам овде изнео да сам.: целог сво/г живо/ша радио, био сам и радник, да сам учио. За сав успех у своме живо/шу који сам имао до овога не-срећног ра/ша имам да захвалим својој особи. Молим да ми се не замери, ишио ово морам да говорим, јер се данас браним, кажем да сам био вредан, радио сам и дању и ноћу. Трудио сам се да скупим искуси/во и знање. У младос/ши својој као радник ја сам био у социјалном покре/шу. То говорим. за/шо да овде докажем и сузбијем Шврђење оп/Шујнице, која ми с/шавља на Шере/ш да сам био предра/шни не/шоколонаш. То је немо/гуће. Ја сам био социјално демократски нас/Шројен Босанац. Ко зна ис/Шори ју наше/га народа и наше кржаве Босне зна да смо ми и пре окупације и после окупа-

ције били носиоци идеологије слободе и борбе против непријатеља свога народа.

Ја припадам тој гарди младе Босне, и младим људима који су после учинили грандиозна дела за ослобођење. Доцније, кад сам се школовао, кад сам могао да дођем на бољи положај, ја сам и тада мислио само на то како ћу бити користан своме народу и себи. То је био мој идеал. Ја сам у прошлом рату учествовао као добровољац. Прво сам био у аустриској војсци па сам пребеглао у Србију и 1913 године био сам у Нишу. Дошао је рат, и ја сам се јавио добровољно. Отишао сам у рат као редов. Већ 13 октобра 1914 године ја сам постао командир чете, примљен за активног официра. Ја, се још и данас сећам првог јуриша кад сам повео 120 баталјона. Од оног момента до данас, што год сам преживео, ја сам био спреман да умрем.

Молим високи Суд, господине претседниче, господо судије и господине јавни тужиоче, да разумете да ја не бежим од казне. Мени је стало само до једног: како ће се казна мотивисати. Колика ће бити казна, будите уверени то за мене није важно. Важно је како ће бити мотивисано. И у томе правцу ја желим да се бринем.

Рекао сам да сам у прошлом рату учествовао као добровољац. Ја сам прошао кроз све борбе. Био сам рањен при нашем отступању од Бугара. После сам био заробљен и као Босанац предат аустро-угарским властима. У Београду 1917 Године био сам суђен као велеиздајник, - у оно време сам се тиме поносио, а данас то не могу рећи. Био сам осуђен на смрт. Утицајем шпанолског посланика у Ништи и холандског у Софији прешао сам од преког суда до редовног ратног суда који ми је смртну казну смањио на 14 година робије. Ја сам из те тамнице побегао. Ја сам био снажан и могао сам да поднесем многе напоре. Ја сам организовао наше заробљенике. Ја сам напао Немце. Ја сам ослободио 1918 Године Нови Сад. Наша војска још није била стигла ни у Београд, а ја сам имао Нови Сад у својим рукама. Ја сам довео мађарску делегацију за преговоре о миру. Ја сам зауставио на Дунаву милионске вредности: бродове, чамце, шлепове. Ја сам стекао и признање српског народног одбора. У стварима које су код мене нађене налази се и један златан сат - успомена од српског народног одбора, Тамо стоји посвета. „Освајачу НовоГ Сада". То је било погрешно. Требало је да стоји: „Ослободиоцу НовоГ Сада." Као официр био сам сматран такође као одличан. Имао свој начин рада и своје методе - разумео сам се са људима. Био сам члан комисије за разграничење 1920-1921 године. Ја нисам имао ни стрица ни рођака министра, који би ме могао протежирати. Значи да је морала бити нека вредност у мени. Онда је био начелник штаба Н армиске области г. Симовић армиски Генерал, када је требало у Загребу да се споји једна установа које иначе није било у Србији, а. Спо је била државна Градска стража. Требало је створити оне исте полицијце за које Енглези уче децу већ

у првом разреду основне школе да су ценШлмени. То су њихови полисмени. За Шу Градску сШражу Шребало је наћи команданШа. Тражили су погодну личносШ и нашли су мене. Ја сам имао прилике да одем и на виши курс. Носим 4 одликовања. Било је дакле нечеГ од вредносШи у мени. Ја сам Шу дужносШ у ЗаГребу и при-мио. Многи су ми Говорили: „Куд ћеш у полицајце, нећеш издржа-Ши ни 3 месеца, а ја сам издржао 18 Година. ЗаиШо сам издржао? Издржао сам заШо иШо је мој принцип био да само добар човек може биШи и добар полицајац. Ако се анализира цео мој рад у служби видеће се да ја овим не преШерујем. Ја сам био шеф извр-шине оружане службе и нисам припадао полиШичкој полицији. Како Год ми Ше људе звали, звали их Градским сШражарима, по-лицајцима, жандармима, или милиционарима, увек је посШојао и посШојаће један род људи који мора чуваШи поредак. За мене је као службеника било Главно извршење закона. ИсШина, ја сам можда који пуШ и злоупотребљен од сШране полиШичких сШра-нака и влада, али без моје воље. Не желим овде да правим импре-сије, ја молим да ме разумеш. Можда је Шо и на моју иШеШу, али за мене је идеал био онај полицајац који је до пола ноћи Гинуо за краља Алфонса а суШраоан изјуШра Гинуо је тај исШи полица-јац за Републику. ИзГледа Шо безначајно, али Шо је једно више начело. О Шоме не бих хШео даље да Говорим. Молим Суд да ме ра-зуме. Ја сам смаШрао кад имам оружје у руци да не Шреба да буде преШоријанац. СлужиШи друиШву, служиШи своме позиву, слу-жити миру и реду, служиШи уређењу државном, Шо ми је била дужносШ и ја сам Шу дужносШ вршио. ИсШина државни јавни Шужилац у својој завршној речи рекао је једну сШвар врло непри-јатну за мене, рекао је: „Није ни чудо да сам дошао у киселинску жандармерију после 18 Година крваве владавине у ЗаГребу.“ Само ја у свему Шоме, Шреба имаШи у виду, нисам имао никаквоГ уде-ла. Кад сам смењен са ШоГа положаја, 6 месеци је вођена исШраГа да ми се докаже неиШо иШо је било пожељно, али се у Шоме није успело иако је било полиШичких рачуна да се Шо учини. Ја сам свеГа два пуШа у живоШу ударио човека. ЈеданпуШ када је један службеник ударио друГоГ везаноГ човека, а други пуШ Јавора после ШоГа сам Шражио исШрагу проШив себе.

То су два случаја, ја их жалим данас, иначе не. Није у мојој при-роди, човек јак, крупан није злбан. И у БеоГраду у школи у којој сам предавао психолоГију, ја сам Говорио да само добар човек може биШи и добар службеник.

У Загребу за 18 Година било је борбе. Ја сам чувао посШојећи поре-дак али само оно иШо је било на улици. Ја сам Шамо израдио про-писе закона за извршну службу који се прописи нарочиШо разли-кују од прописа жандармерије. Ја сам насШојао да у Ше прописе уђе да Градска сШража не сме да упоШребљава оружје без наређе-ња сШарешина. ЗаШо је у ЗаГребу поред Шоликих немира и сШал-них немира мање крви проШекло неГо иШо је Шо случај у пресШо-ници Где се најмање демонсШрације свршавају кравим Главама.

Ја нисам морао да пуцам. Ја сам имао више ГубиШака, али Шо је природно. И граднику падне цигла на главу, Шо је незГода њеГовоГ посла, Шако је исШо и са жандармима. Никад нисам жалио поШ-ребне мере да посШиГнем циљ који ми је постављен. Ја хоћу за овај случај да кажем следеће. Јанко Бедековић који је био шеф полиције, он је са својом полиШичком полицијом чинио зверсШва. Кад је он смењен и дошао њеГов заменик а мој школски друг по-сШавио ме је за надзорника заШвора. Ја сам Шребао да имунизира-рам заШвор, да је он данас Шакав какав јесШе, да има Шоплу и хладну воду, Шо је моје. А за две Године док сам ја био надзорник заШвора нико није смео да положи руку на заШвореника. ПознаШо је како сам дошао у службу у БеоГрад. После споразума Мачек - ЦвеШковић, који је по моме мишљењу био неморалан, јер оних 42 жрШве које су осШале на заГребачким улицама за мене је Шо данас злочин. Тада је посШојала и орГанизована војска и жан-дармерија и сва државна власШ а у ЗаГребу је 42 леша нашло се пред кућама ради своГа уверења. Последница су биле да буде тако. Премештен сам у БеоГрад где ми је поверена служба шефа мобилизационоГ отсека а једно време сам био командант полициске школе у Земуну. Колико сам ја онда критиковао неактивност надлежних који су требали да воде рачуна о времену које долази и ништа није чињено да се овај поредак заштити. Као шеф мобилизационоГ отсека ја нисам морао да идем на војну дужност. Ја сам то одбијао. Не знам да ли је жив Симоновић који је био помоћник али он зна врло добро да сам ја моГао да се извучем од обавезе војне дужности и да ја то нисам хтео, и 6 априла хтео сам да кренем за Баљево, али на моју несрећу 6 априла ударила је бомба у моју кућу затрпала ме и блаГодарећи мојој телесној конструкцији остао сам жив али сам био конту-зован, и онда сам морао да идем за Аранђеловац. И ту сам после 3 дана тражио од лекара да ме пусти да идем у своју команду јер отаџбина треба своју децу. Ја сам знао у каквој се ситуацији наш народ налази и зато сам дошао у Ваљево у команду. Тамо су ме упутили да идем у Врховну команду. Отишао сам послом у Зворник али су ме ту упутили у Сарајево. Ја сам и ту отишао. Нису хтели ни ту да ме приме. Нико ме није хтео да прими и на-јзад су ми наредили да се вратим натраГ. Ја и неколико службе-ника смо кренули натраГ где смо раније били на дужности. Кад смо били у Ужичу тамо је била борба и ја сам хтео да сакупим људе који су се тамо били раитркали, па сам се после тоГа вра-тио у Београд где сам тражио приватно намештење, јер сам сма-трао да није у реду да се код окупатора ради. Али онај фамозни члан 12 капитулације каже да сам ја као извршни државни службеник дужан да се примим службе. И тада ме је Аћимовић позвао на дужност. Ја сам се бранио да не могу на ноге јер сам рањен, али ми је он рекао да ће ми дати канцелариску службу. И тако је и било. Ја сам дошао у одељење јавне безбедности. Ја сам чуо и слушао о Бору и јадима који су се дешавали код Срба, видео

сам стоишине и сШоШине избеглица, које је све Шребало прихва-
ШиШи. Ја сам смаШрао за своју дужносШ да их присушим јер ни-
сам смаШрао да је Шо злочин када сам се примио Ше дужносШи,
Ја сам крив само за две ствари. Прво што сам потцењивао способ-
ност дипломатије Совјетског Савеза и друго што сам прецењивао
с друге стране прилике. Кад сам се примио службе прилике су
биле друкчије а друкчије су данас. Друкчије је било онима који
су имали своје вођство. Ја сам дошао у Београд и имао своју фа-
милију, невоље и несреће нашле су наше избеглице и ја сам хтео
да видим шта може бити са њима и како ће се моћи помоћи. Ја
нисам био од оних који су веровали да ће победиШи Немци.

Многи су онда говорили: Немачка ће победити. Право да, вам ка-
жем и ја сам тако мислио. Ја нисам знао шта су други знали. Ја
нисам водио политику. Ја сам видео да посШоји споразум између
Немачке и СовјеШског Савеза. Ја нисам знао да ће Шо биШи
привремено. Тек доцније сам схваШио да је Шај пакШ спасао свеШ
и Европу, јер да би се у проШивном сложили други капиШалисШи
са Немачком. Ја сам мислио кад су Ша два најјача народа склопи-
ла споразум, да Немачка не може да изгуби. То је једно. Друго, ја
сам чиШао много и немачку лиШерапсуру и нисам знао да Немци
могу бити Шакве звери. Ја сам слушао о национал-социјализму,
али да су Немци посШали Шакве звери ја Шо нисам моГао да по-
јмим. ЕШ.о Шо су заправо Ше две моје основне кривице, али Суд ми
заШо неће судити. Ја ћу примиШи казну за друге кривице.

Молим да се уважи још једно. Моје женско деШе од 16 Година ос-
Шало је у Загребу у српском инШернаШу и било је ухапшено од
усШаша. Ја сам морао да се борим да дођем до ње. Молио сам Аћи-
мовића, молио Цеку Ђорђевића. Ја сам дете спасао, али сам се
осећао обавезним и мислио сам кад су спасли живоШ моме деШе-
ту да се морам одазвати позиву. Успео сам да довучем дете из
Загреба из затвора усташа. Они су вршили пресију да мене до-
бију у руке, јер сам био ЈуГословен, јер нисам био сепаратиста,
Усташе су два пута преко Гестапоа тражиле моју екстрадицију
наводећи да сам убио два Немца.

Ја сам за своју земљу давао крв, давао живот и како бих моГао да
рушим Шу земљу, како да будем петоколонаш, како да будем
пријатељ Немаца кад сам их терао из земље.

Тачка 1) под а) ставља ми на терет да сам био шеф отсека јавне
силе. Тачно је то. Ја сам био нека врста непостављеног шефа у от-
секу јавне службе. Какви су задаци тога отсека то господа судије
знају јер су правници, знају какво је уређење било у министар-
ству унутрашњих послова, каква је била функција Отсека јавне
силе поготово кад су од њега узели жандармерију и оставили само
стражу, али и то за унутрашњост, јер је управа града Београда
сама своје гшслове свршавала. Долазиле су избеГлице, стражари,
већином познати ми људи, Реферисао сам о Шоме начелнику, а он
је наређивао да их распоредим. Нисам успоставио ниједну поли-
циску орГанизацију у земљи. Ниг.де нисам успоставио.

Долази сада Крагујевац, и то ме највише боли. Ја ћу да покушам да објасним ствари не ради тога да испаднем овде невинашце, него зато што ме то боли. Ја ћу да покушам да објасним како је дошао Крагујевац.

Ја сам захвалан тужби што је довела два сведока, јер иначе ја сам не бих ни могао да се сетим извесних ствари. Ево у чему је моја кривица у вези са Крагујевцем: половином октобра 1941 године звао ме је Цека Ђорђевић. Нисмо имали везе са Крагујевцем. Тамо се нешто дешавало, било је неко узнемирење, ја сада не знам ко нам је то казао. Требало је да одем тамо, да извидим ситуацију, па, ако треба, да појачам безбедност да не дође до неке одмазде, а затим да поднесем извештај и - ако треба - да интервенишем.

Ја сам већ изнео каква ми је била служба, а нарочито сам подвукao за оно село које је спасено од одмазде. Када сам пошао за Крагујевац остао сам у Лапову два три дана, јер није било везе, веза је била прекинута и у Крагујевац се није могло ићи. Ја нисам дошао у Крагујевац блиндираним возом. Истина је једна ствар, а то је да је у возу којим сам ја дошао било два блиндирана вагона, напред и позади, у којима је било Немаца. Када сам дошао у Крагујевац прво што сам учинио било је да сам одмах отишао код командира страже, а затим код командира жандармерије, а тек доцније отишао сам и код управника полиције Карацића, који ме је онда претставио крајскокоманданту. *Ја само знам да сам собом понео сто хиљада динара који су требали да послуже за то да - ако бих нашао људе - да појачам стражу. Ја сам тих 100.000 динара, као што сам већ казао, вратио.*

У Лапову, како рекох, остао сам два-три дана. Треба одмах да нагласим једну ствар, а то је да пре мога поласка за Крагујевац - то се тачно сећам - а и приликом доласка у Крагујевац још није било оне борбе код места Љуљаци, ради које је узета одмазда у Крагујевцу. Дакле, ја сам пре тога ишао на пут, ја сам то сазнао тек у Крагујевцу да су биле такве борбе...

Претседник: Како то, кажете ви када сте пошли у Крагујевац још нису биле борбе...

Оптужени Павловић: Ја када сам пошао за Крагујевац сазнао сам за то тек у Крагујевцу, и то после неколико дана. Ја сам у Крагујевцу само говорио са командиром страже, а други састанак сам имао са капетаном Васикићем. То је разумљиво што сам ја прво њих тражио. Пошто сам се јавио Карацићу, онда смо посетили крајскокоманданта. Рекао сам да сам са покојним Васикићем отворено разговарао. Он ме је довео у везу са једним поручником из штаба ДМ, коме ја не знам име и за кога би могао да каже оптужени Михаиловић ко је била његова веза са Крагујевцем. Углавном, тај поручник ми се претставио као организовани члан организације ДМ, он је имао слободу према мени, па сам и ја имао слободу према њему. Ја сам морао да се јавим крајскокоманданту, али, као што рекох, нисам ишао сам већ са Карацићем. После тога ја сам посетио војни центар, онда је дошло до конференције којој

су присуствовали два среска начелника, претстојник полиције, присуствовао је Карацић као командир чете и командир страже. Ја сам тражио да ми се изложи ситуација. Сведок Карацић рекао је да сам ја тражио борбу против комуниста. Ја се не сећам детаља, али углавном по томе није било говора. Али знам по сећању свакако сам рекао да се Шреба пазиШи да не дође до несреће. Ту није било иницијаШиве, Шу је било обично преношење инструкција да се чувају грађани. Знам да није било говора о организирању борби него да не буде испада и убијања. То је Шачно. Ја сам Говорио на сасШанку грађанима да се сами зашШиШе и одбране. На Шој конференцији, као шШо сам рекао раније, Васикић је учинио једну неопрезну изјаву.

Претседник: Молим вас само нове деШалје, немојШе појединосШи. Оптужени Павловић: Ово је важно Господине преШседниче. Мени је жао шШо се нисам моГао савладаШи када је овде био сведок Карацић јер се могло сазнаШи више. Васикић је дао изјаву да је Дража преШсШавник краља. Сада је мени сиШуација јасна. После те изјаве када је Васикић био ухапшен ја сам отишао да интервенишем. Ја нисам знао када је Марисав извршио хапшење, ја сам се борио против тога што је он узео власт. Из исказа Карацића види се јасно да ми је он најпре рекао да интервенишем за Васикића а ја сам обећао и отишао сам пре подне код Марисава. После конференције ја сам поново Говорио са Карацићем и рекао сам да не могу да интервенишем. После тог када је био ухапшен Карацић ја сам отишао код Марисава за поновну интервенцију и да он пусти и једнога и друГоГа. Једино сам успео само за Карацића а за Васикића не.

Молим још једну ствар. Карацић је рекао да је на састанку Грађана био неки Глишић. Ја се сећам, то сам напоменуо да је био један који ми је опонирао. Да сам ја био тај који денунцира Глишић би сиГурно био стрељан. А како знадем да није он стрељан? Знам зато јер кад сам пошао друГи пут нашао сам Га. Он ми је импоновао био ми је симпатичан. Он ми је једном рекао кад сам Говорио шта треба да се предузме, које мере, он је рекао, насмејао се, „Немци праве нереде, њихове објаве 100 за једноГа”.

Молим вас ја сам то поштовао. Тај Глишић није био на моју срећу, хвала Богу на његову срећу, стрељан. Да сам ја наредио да он буде стрељан, он би сиГурно био стрељан, јер он је требао да буде стрељан међу првима.

Ја бих у вези са КраГујевцом. Ја КраГујевац нисам напустио како је изјавио овде сведок Карацић. Ја сам размишљао како је моГЛО доћи до тоГа да сам пре онако рекао. Сада ми је јасно. Ја сам хтео напустити КраГујевац два дана пре неГо што је било хапшење, али нису возови ишли. Ја сам ишао на станицу, а сведок је Карацић изјавио да сам ја отпутовао. Истина је ја сам му рекао да ћу отићи, али као што сам рекао били су возови прекинути па стоГа нисам ишао. Мени је данас врло жао што нисам спречио

ону невољу у Крагујевцу. Ја зато нисам крив а овде се мене зато и не чини кривим. Ја кажем да сам све учинио да би то спречио. Овде бих споменуо у вези тач. в) ово: То је довољно објашњење. Ја нисам имао тамо никакву команду власти те према томе нисам могао издавати никаква наређења јединицама СДС које су вршиле злочине који се мени стављају на терет. Али нема ниједног мог наређења ниједног мог потписа у том погледу и мислим да је то објашњено.

У вези сарадње с Немцима објаснио сам да нисам био делегат Недићеве владе и да сам само као познавалац немачког језика и држао везу с односном оружаном силом.

О државном секретару: Посве усвајам одбрану коју је дао мој бранилац. Тачно је био сам каплар Ћира. Признајем и он је дао тачну слику нити сам био позван за то нити сам тај положај могао заузимати. Ја сам био савестан чиновник решавао сам акте, ја акте спремам и припремам а друго нисам могао чинити.

Долази моје бекство у Беч. Јесте побегао сам кажем бранио сам се, рећи ћу честито искрено зашто сам отишао. Има народна пословица „чека зец док не нарасте као магарац"... Револуционарна управа, диктатура, борбе, ја сам био припадник СДС и у првом моменту не би могао никоме да кажем да сам невин и требало је да бежим. Друкче ја бих морао да се бијем па и можда да убијем. Нисам хтео да будем жртва неког суда који би ме на лаку руку осудио. Да сам дошао пред овакав суд као што је овај нека би ме снашло штогод, али ја сам знао шта је револуција, што значи борба, ту је Грађански рат борба, орГанизације ДМ, са свију страна се туче, ко би могао да се ту снађе. Нико. Ја сам побегао. Нисам хтео да убијам. У шуму нисам могао, болеле су ме ноге. Ја сам побегао, отишао сам. У Бечу нисам примио никакву дужност. Један став ме терети да сам хтео у Бечу орГанизовати орГанизацију за оружану борбу против ЈА. То не стоји и ја мислим да се Суд уверио да то не стоји. Остаје само да кажем у завршној речи: да ја нисам имао никакву власт ни политичку ни управу ни команду, кроз све време своје службе, нити сам је вршио.

Затим оптужени истиче да није могао дати неке изјаве приликом иследноГ поступка, јер да му је иследни орГан рекао да ће их дати на Суду, те затим прелази на нову тачку оптужнице.

„Да сам био најближи сарадник Недићу може бити просторно, моја канцеларија била је близу његове али не политички, нити ме је он када за то питао, ја сам био само потркуша."

Као државни секретар, каже се у оптужници, да сам орГанизовао испоруку оружја, од Немаца. То је тачно. Али молим Суд да уважи да сам ја то чинио збоГ тога што сам веровао да ће доћи до коначноГ споразума између партизана и четника, да ће се све снаге, које су се дотле бориле, сјединити у борби против непријатеља. Заиста, то је моја кривица, али никако није право, и ја молим Суд да то у образложењу пресуде изнесе и подвуче да ја нисам издајица и да сам свестан ратни злочинац. Ја сам свестан

свога положаја, мени је преко 50 година и знам да бих пао на тереШ својој фамилији, да бих остао без пензије, ја немам нигде никоГа, са срамним жиГом не вреди ми да живим па још једном молим Суд да у образложењу не каже да сам издајица већ да сам кривац. Предао сам 8.000 пушака, Шо признајем за своју кривицу, али није право да за то будем издајица, ево Главе узмите је ако треба, али је не зовите издајицом. Где Год можете избеГавајте да називате људе издајицама, скидајте срамне печате издаје, јер је српски народ и превиише патио.

Извините молим вас, ја нисам ово писао, већ Говорим. онако слс бодно. То је све што сам имао да кажем.

Одмор настао у 22,05.